

**รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอุปสงค์และอุปทานแรงงาน
จังหวัดเชียงใหม่ ปี 2560**

**จัดทำโดย
สำนักงานแรงงานจังหวัดเชียงใหม่**

รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอุปสงค์และอุปทานแรงงาน จังหวัดเชียงใหม่ ปี ๒๕๖๐

๑. โครงสร้างประชากร ประชากรวัยแรงงาน และกำลังแรงงาน

สถานภาพแรงงาน	ชาย	หญิง	รวม
อายุ 15 ปีขึ้นไป	708,381	753,034	1,461,415
1. กำลังแรงงานรวม	530,916	491,898	1,022,814
1.1 ผู้มีงานทำ	525,702	482,535	1,008,237
1.2 ผู้ว่างงาน	4,800	9,003	13,803
1.3 กำลังแรงงานที่รอฤดูกาล	415	360	775
2. ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน	177,465	261,136	438,601
2.1 ทำงานบ้าน	14,603	98,089	112,692
2.2 เรียนหนังสือ	65,324	57,300	122,624
2.3 อื่น ๆ	97,538	105,747	203,285

เมื่อพิจารณาตามอาชีพของผู้มีงานทำ พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือทางด้านการเกษตร และการประมง ร้อยละ ๒๗.๘ โดยสัดส่วนของชายสูงกว่าหญิงรองลงมาเป็นพนักงานบริการ พนักงานในร้านค้า และตลาด ร้อยละ ๒๑.๕ โดยสัดส่วนของหญิงสูงกว่าชาย เป็นผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจ การค้าที่เกี่ยวข้อง ร้อยละ ๑๔.๙ ซึ่งสัดส่วนของชายสูงกว่าหญิง อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขายและการให้บริการ ร้อยละ ๑๒.๔ โดยสัดส่วนของชายสูงกว่าหญิง เป็นผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ ร้อยละ ๕.๘ โดย สัดส่วนของหญิงสูงกว่าชาย ปฏิบัติการโรงงานเครื่องจักรและด้านการประกอบ ร้อยละ ๕.๘ โดยสัดส่วนของ หญิงสูงกว่าชายเป็นผู้ประกอบวิชาชีพช่างเทคนิคสาขาต่างๆ ร้อยละ ๔.๕ โดยสัดส่วนของหญิงเท่ากับชาย เสมียน ร้อยละ ๓.๗ โดยสัดส่วนของหญิงสูงกว่าชาย ส่วนที่เหลือกระจายอยู่ในอาชีพอื่นๆ ซึ่งมีสัดส่วนไม่มาก นี้

๒. สถานการณ์ด้านอุปสงค์ (Demand) ของแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

๒.๑ ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงปริมาณ

๑) จำนวนผู้ทำงานทั้งหมด

จากการสำรวจข้อมูลอุปสงค์และอุปทานเพื่อรองรับการจัดทำแผนพัฒนากำลังคนระดับจังหวัด ปี ๒๕๕๗ ซึ่งดำเนินการสำรวจสถานประกอบการใน ๒๙ สาขาอุตสาหกรรม ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๙๕๗ แห่ง ซึ่งเป็นสถานประกอบการที่มารายชื่ออยู่ในระบบประกันสังคม ยกเว้นสถานศึกษา หน่วยงานภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ พบว่า ในปี ๒๕๕๗ มีผู้ทำงานจำนวนทั้งสิ้น ๑๑๕,๔๓๓ ราย แยกเป็นเพศชาย จำนวน ๖๓,๐๘๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๖๕ และเป็นหญิง จำนวน ๕๒,๓๔๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๓๕ ทั้งนี้ผู้ทำงานส่วนใหญ่เป็นแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน ๓๖,๙๒๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๙๙ รองลงมา ได้แก่กลุ่มแรงงานฝีมือ จำนวน ๓๕,๖๒๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๘๖ กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ จำนวน ๒๓,๘๘๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๖๙ และผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร จำนวน ๑๙,๐๐๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๔๖ ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ จำนวนผู้มีงานทำทั้งหมดจำแนกตามเพศ ปี พ.ศ. ๒๕๖๐

หน่วย : คน

ระดับฝีมือแรงงาน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	๙,๒๖๘	๘.๐๓	๙,๗๓๔	๘.๔๓	๑๙,๐๐๒	๑๖.๔๖
แรงงานฝีมือ	๑๗,๓๖๘	๑๕.๐๕	๑๘,๒๕๒	๑๕.๘๑	๓๕,๖๒๐	๓๐.๘๖
แรงงานกึ่งฝีมือ	๒๒,๐๑๖	๑๙.๐๗	๑๔,๙๐๘	๑๒.๙๑	๓๖,๙๒๔	๓๑.๙๙
แรงงานไร้ฝีมือ	๑๔,๕๓๖	๑๒.๕๑	๙,๔๕๑	๘.๑๙	๒๓,๘๘๗	๒๐.๖๙
รวม	๖๓,๐๘๘	๕๔.๖๕	๕๒,๓๔๕	๔๕.๓๕	๑๑๕,๔๓๓	๑๐๐.๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีผู้ทำงานมากที่สุด ได้แก่ ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์ และจักรยานยนต์ โดยมีผู้ทำงานอยู่ถึง ๒๐,๙๒๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๑๒ ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด รองลงมาได้แก่บริการอื่น ๆ ๑๔,๕๗๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๒ ที่พักโรงแรมและบริการด้านอาหาร ๑๒,๒๔๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๖๐ อาหารและอาหารสัตว์ ๑๒,๐๑๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๔๐ และการเงินและการประกันภัย ๖,๒๗๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕.๔๓ รายละเอียดดังตารางที่ ๓

ตารางที่ ๓ จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดจำแนกประเภทกิจการ ปี พ.ศ. ๒๕๖๐

หน่วย : คน

อุตสาหกรรม	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวมทั้งหมด
๑. เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	๑๒๔	๔๒๓	๑,๘๖๗	๓๐๙	๒,๗๒๓
๒. อาหารและอาหารสัตว์	๒,๕๐๙	๔,๐๙๔	๓,๒๘๓	๒,๑๒๖	๑๒,๐๑๒
๓. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	๒๓๐	๒๙๗	๑๙๐	๒๓๓	๙๕๐
๔. การผลิตสิ่งทอ	๑๓๓	๒๘๕	๑๕๐	๒๕๐	๘๑๘
๕. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	๔๕๗	๑,๑๒๘	๙๕๘	๙๔๙	๓,๔๙๒
๖. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง	๑๓๓	๒๔๘	๒๕๖	๓๕๑	๙๘๘
๗. อัญมณีและเครื่องประดับ	๑๗๒	๖๗๘	๕๖๕	๔๔๕	๑,๘๖๐
๘. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)	๓๒	๓๑๘	๑๒๖	๙๒	๕๖๘
๙. เฟอร์นิเจอร์	๑๐๙	๗๘๙	๒๔๑	๔๐๒	๑,๕๔๑
๑๐. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	๑๐๕	๑๗๒	๙๘	๒๐๒	๕๗๗
๑๑. ปิโตรเลียม	๓๑	๑๐๙	๓๒	๕๓	๒๒๕
๑๒. ปิโตรเลียมเคมี		๗			๗
๑๓. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	๙๓	๕๒	๒๒๒	๑๗๕	๕๔๒
๑๔. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง		๒๓	๒๙	๔	๕๖
๑๕. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	๑๐๔	๑๔๖	๑๕๘	๑๘๘	๕๙๖
๑๖. ผลิตภัณฑ์จากแร่โอโลหะ	๓๘๓	๕๙๘	๔๙๒	๖๔๑	๒,๑๑๔
๑๗. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประดิษฐ์	๑๖๑	๗๗๕	๖๑๑	๒๑๔	๑,๗๖๑
๑๘. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	๓๐๕	๖๙๓	๘๓๖	๑๔๙	๑,๙๘๓
๑๙. ยานยนต์และชิ้นส่วน	๔๓๑	๒,๐๙๔	๑,๗๘๓	๗๕๓	๕,๐๖๑
๒๐. อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	๗๘๒	๑,๓๐๗	๘๙๒	๒๐๓	๓,๑๘๔
๒๑. ก่อสร้าง	๑,๓๑๕	๒,๓๐๗	๑,๖๕๘	๙๘๙	๖,๒๖๙
๒๒. ขายส่ง ขายเป็นปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	๓,๔๘๕	๑๐,๔๙๕	๕,๐๖๙	๑,๘๗๓	๒๐,๙๒๒
๒๓. ตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว	๗๗	๒๓๕	๓๘๐	๑๙๘	๘๙๐
๒๔. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	๔,๐๗๘	๓,๗๓๓	๓,๐๕๖	๑,๓๗๓	๑๒,๒๔๐
๒๕. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	๒,๕๘๕	๑,๒๕๐	๘๙๑	๒๗๕	๕,๐๐๑
๒๖. การเงินและการประกันภัย	๘๕๓	๘๔๘	๓,๗๓๓	๘๓๘	๖,๒๗๒
๒๗. อสังหาริมทรัพย์	๗๐๔	๗๘๐	๑,๐๖๗	๗๐๐	๓,๒๕๑
๒๘. บริการด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	๑,๐๐๗	๕๗๓	๑,๔๐๖	๒,๓๓๓	๔,๙๕๙
๒๙. บริการอื่น ๆ	๓,๔๘๙	๒,๔๖๗	๘,๙๓๑	๒,๖๘๔	๑๔,๕๗๑
รวม	๒๓,๘๘๗	๓๖,๙๒๔	๓๕,๖๒๐	๑๙,๐๐๒	๑๑๕,๔๓๓

ที่มา ระเบียบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อจำแนกจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมดตามระดับการศึกษาที่จบ พบว่า ในปี ๒๕๕๙ มีผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับ ปวช. มากที่สุด จำนวน ๒๖,๒๒๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๗๒ รองลงมาได้แก่ระดับ ปวส. จำนวน ๒๔,๘๑๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๕๙ ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๒๒,๙๕๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๘๘ ปริญญาตรี จำนวน ๑๖,๗๐๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๔๖ และมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๑๓,๓๕๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๕๗ ทั้งนี้กลุ่มทำงานที่จบการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายลงไป ส่วนใหญ่เป็นแรงงานไร้ฝีมือ ในขณะที่กลุ่มผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับ ปวช. ขึ้นไปส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานกึ่งฝีมือและแรงงานฝีมือ รายละเอียดดังตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดในปี ๒๕๕๙ จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
ต่ำกว่า ม.๓	๑๔,๓๖๐	๓,๖๙๖	๓,๑๙๒	๑,๗๐๔	๒๒,๙๕๒
ม.๓	๔,๓๘๗	๖,๒๒๙	๑,๖๓๕	๑,๑๐๖	๑๓,๓๕๗
ม.๖	๔,๓๐๘	๒,๐๗๗	๒,๑๒๑	๑,๑๔๗	๙,๖๕๓
ปวช.	๓๐๔	๒๑,๖๓๕	๓,๑๙๒	๑,๐๙๐	๒๖,๒๒๑
ปวส./อนุปริญญา	๒	๒,๙๒๔	๑๙,๕๔๐	๒,๓๔๕	๒๔,๘๑๑
ปริญญาตรี	๕๒๔	๓๖๓	๕,๘๕๕	๙,๙๖๐	๑๖,๗๐๒
ปริญญาโท			๘๕	๑,๔๘๓	๑,๕๖๘
ปริญญาเอก		๒		๑๖๗	๑๖๙
รวม	๒๓,๘๘๕	๓๖,๙๒๖	๓๕,๖๒๐	๑๙,๐๐๒	๑๑๕,๔๓๓

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๒) การเข้าออกงานแรงงาน

ผลการสำรวจการเข้าออกของแรงงานในกิจการต่าง ๆ ในปี ๒๕๕๘ ของจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น ๑,๓๕๒ ราย โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป จำนวน ๑,๑๔๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๘๓ และรับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่ม ๑,๓๕๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๑๗ เมื่อพิจารณาตามรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุด ได้แก่ กิจการอาหารและอาหารสัตว์ ๙๔๔ ราย รองลงมา ได้แก่ กิจการบริการอื่น ๆ ๖๒๑ ราย กิจการที่พักแรมและ บริการด้านอาหาร ๕๙๖ ราย กิจการการเงินและการประกันภัย จำนวน ๓๒๘ ราย ตามลำดับ รายละเอียดดัง ตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ จำนวนพนักงานที่รับเข้าทำงานใหม่ในปี ๒๕๕๘ จำแนกตามสาเหตุของการรับเข้าทำงานและประเภทกิจการ

หน่วย : คน

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่รับเข้างาน			ร้อยละ		
	แทนคน เก่า	ตำแหน่ง งานใหม่	รวม	แทนคน เก่า	ตำแหน่ง งานใหม่	รวม
๑. เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	๔๗	๑๓	๖๐	๗๘.๓๓	๒๑.๖๗	๑๐๐.๐๐
๒. อาหารและอาหารสัตว์	๗๔๐	๒๐๔	๙๔๔	๗๘.๓๙	๒๑.๖๑	๑๐๐.๐๐
๓. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน		๔	๔		๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
๔. การผลิตสิ่งทอ	๒	๑๐	๑๒	๑๖.๖๗	๘๓.๓๓	๑๐๐.๐๐
๕. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	๖๓	๙๐	๑๕๓	๔๑.๑๘	๕๘.๘๒	๑๐๐.๐๐
๖. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง	๖	๒	๘	๗๕.๐๐	๒๕.๐๐	๑๐๐.๐๐
๗. อัญมณีและเครื่องประดับ	๗๐	๑๓	๘๓	๘๔.๓๔	๑๖.๖๖	๑๐๐.๐๐
๘. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)	๑๙	๑๐	๒๙	๖๕.๕๒	๓๔.๔๘	๑๐๐.๐๐

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่รับเข้างาน			ร้อยละ		
	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม
๙. เฟอร์นิเจอร์						
๑๐. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	๘		๘	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐
๑๑. ปีโตรเลียม	๑๑	๔	๑๕	๗๓.๓๓	๒๖.๖๗	๑๐๐.๐๐
๑๒. ปีโตรเลียมเคมี						
๑๓. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	๓		๓	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐
๑๔. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	๓	๒	๕	๖๐.๐๐	๔๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
๑๕. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	๒	๓	๕	๔๐.๐๐	๖๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
๑๖. ผลิตภัณฑ์จากแร่โอโลหะ	๙		๙	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐
๑๗. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประดิษฐ์	๕	๓	๘	๖๒.๕๐	๓๗.๕๐	๑๐๐.๐๐
๑๘. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	๑๕	๑๒	๒๗	๕๕.๕๖	๔๔.๔๔	๑๐๐.๐๐
๑๙. ยานยนต์และชิ้นส่วน	๖๖	๖	๗๒	๙๑.๖๗	๘.๓๓	๑๐๐.๐๐
๒๐. อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	๒๕๙	๒๖	๒๘๕	๙๐.๘๘	๙.๑๒	๑๐๐.๐๐
๒๑. ก่อสร้าง	๕๒	๑๔๑	๑๙๓	๒๖.๙๔	๗๓.๐๖	๑๐๐.๐๐
๒๒. ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์						
๒๓. ตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว	๒		๒	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐
๒๔. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	๒๙๕	๓๐๑	๕๙๖	๔๙.๕๐	๕๐.๕๐	๑๐๐.๐๐
๒๕. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า		๗	๗		๑๐๐.๐๐	
๒๖. การเงินและการประกันภัย	๒๒๒	๑๐๖	๓๒๘	๖๗.๖๘	๓๒.๓๒	๑๐๐.๐๐
๒๗. อสังหาริมทรัพย์	๑๕		๑๕	๑๐๐.๐๐		๑๐๐.๐๐
๒๘. บริการด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	๑๔	๓	๑๗	๘๒.๓๕	๑๗.๖๕	๑๐๐.๐๐
๒๙. บริการอื่น ๆ	๕๖๖	๕๕	๖๒๑	๙๑.๑๔	๘.๘๖	๑๐๐.๐๐
รวมทั้งหมด	๑,๑๔๒	๑,๓๕๒	๒,๔๙๔	๔๔.๘๓	๕๕.๑๗	๑๐๐.๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

การสำรวจการออกจากงานของแรงงานในปี ๒๕๕๘ ของจังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีแรงงานที่ออกจากงานรวมทั้งสิ้น ๑,๕๒๙ ราย โดยจำนวน ๑,๒๘๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๑๑ เป็นการลาออกของพนักงานส่วนการถูกให้ออกโดย มีสาเหตุมาจากการลดงานจำนวน ๑๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๐ การไล่ออกจำนวน ๓๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๙ และเหตุผลอื่นๆ จำนวน ๑๙๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๘๒ ทั้งนี้เมื่อจำแนกเป็นรายกิจการแล้ว พบว่ากิจการที่มีการออกจากงานมากที่สุด ได้แก่ กิจการอาหารและอาหารสัตว์ จำนวน ๔๐๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๒๓ รองลงมาได้แก่ กิจการอัญมณีและเครื่องประดับ จำนวน ๒๙๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๑๖ กิจการอุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ จำนวน ๑๘๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๐๓ รายละเอียดดังตารางที่ ๖

ตารางที่ ๖ จำนวนพนักงานที่ออกจากงานในปี ๒๕๕๙ จำแนกตามสาเหตุของการออกจากงานและประเภทกิจการ

หน่วย : คน

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่ออกจากงาน									
	ลาออก	ร้อยละ	ลดงาน	ร้อยละ	ทำผิด	ร้อยละ	เหตุผลอื่น ๆ	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
๑. เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	๕๕	๙๖.๔๙					๒	๓.๕๑	๕๗	๑๐๐
๒. อาหารและอาหารสัตว์	๓๗๑	๙๒.๕๒			๓	๑.๐๒	๒๗	๖.๗๓	๔๐๑	๑๐๐
๓. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน							๒	๑๐๐	๒	๑๐๐
๔. การผลิตสิ่งทอ	๒๖	๘๓.๘๗					๕	๑๖.๑๓	๓๑	๑๐๐
๕. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	๓๕	๘๗.๕๐					๕	๑๒.๕๐	๔๐	๑๐๐
๖. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง	๒	๓๓.๓๓					๔	๖๖.๖๗	๖	๑๐๐
๗. อัญมณีและเครื่องประดับ	๒๘๗	๙๗.๙๕					๖	๒.๐๕	๒๙๓	๑๐๐
๘. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)	๑๔	๗๓.๖๘					๕	๒๖.๓๒	๑๙	๑๐๐
๙. เฟอร์นิเจอร์										
๑๐. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	๕	๑๐๐							๕	๑๐๐
๑๑. ปิโตรเลียม	๔	๕๐.๐๐					๔	๕๐.๐๐	๘	๑๐๐
๑๒. ปิโตรเลียมเคมี										
๑๓. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี							๑	๑๐๐	๑	๑๐๐
๑๔. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	๒	๔๐.๐๐					๓	๖๐.๐๐	๕	๑๐๐
๑๕. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	๑	๓๓.๓๓					๒	๖๖.๖๗	๓	๑๐๐
๑๖. ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ							๓	๑๐๐	๓	๑๐๐
๑๗. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประดิษฐ์	๑	๓๓.๓๓					๒	๖๖.๖๗	๓	๑๐๐
๑๘. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	๒	๒๐.๐๐					๘	๘๐.๐๐	๑๐	๑๐๐
๑๙. ยานยนต์และชิ้นส่วน	๑๐	๗๑.๔๓			๒	๑๔.๒๙	๒	๑๔.๒๙	๑๔	๑๐๐
๒๐. อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	๑๔๖	๖๓.๔๘	๑๗	๗.๖๒	๑๐	๔.๔๘	๕๗	๒๔.๗๘	๒๓๐	๑๐๐
๒๑. ก่อสร้าง	๕	๒๐.๘๓			๙	๓๗.๕	๑๐	๔๑.๖๗	๒๔	๑๐๐

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่ออกจากงาน									
	ลาออก	ร้อยละ	ลดงาน	ร้อยละ	ทำผิด	ร้อยละ	เหตุผลอื่น ๆ	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
๒๒. ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และ จักรยานยนต์										
๒๓. ตัวแทนธุรกิจ ท่องเที่ยว	๔	๑๐๐							๔	๑๐๐
๒๔. ที่พักแรมและ บริการ ด้าน อาหาร	๑๑๓	๑๐๐							๑๑๓	๑๐๐
๒๕. การขนส่งและ สถานที่เก็บสินค้า	๓	๑๐๐							๓	๑๐๐
๒๖. การเงินและการ ประกันภัย	๔๓	๗๖.๗๙			๓	๕.๕๖	๑๐	๑๗.๘๖	๕๖	๑๐๐
๒๗. อสังหาริมทรัพย์	๓	๑๐๐							๓	๑๐๐
๒๘. บริการด้านสุขภาพ และสังคมสงเคราะห์	๗	๖๓.๖๔					๔	๓๖.๓๖	๑๑	๑๐๐
๒๙. บริการอื่น ๆ	๑๔๗	๗๙.๖๑			๓	๕๓.๒๓	๓๔	๑๘.๔๘	๑๘๔	๑๐๐
รวมทั้งหมด	๑,๒๘๖	๘๔.๑๑	๑๗	๑.๓๐	๓๐	๒.๘๙	๑๙๖	๑๒.๘๒	๑,๕๒๙	๑๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๓) สาขาอาชีพที่มีความต้องการแรงงาน

ผลการสำรวจความต้องการแรงงานในปี ๒๕๖๐ ของจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สถานประกอบการ มีความต้องการแรงงานรวมทั้งสิ้น ๑,๓๔๕ อัตรา เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามระดับการศึกษา พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น มากที่สุด จำนวน ๕๗๕ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๗๕ รองลงมาได้แก่แรงงานที่สำเร็จการศึกษาปวส./อนุปริญญา จำนวน ๓๔๐ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๒๘ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๒๒๗ อัตรา และ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๘๘ ตามตามลำดับ และไม่มีความต้องการแรงงานระดับการศึกษาปริญญาโท และปริญญาเอก รายละเอียดดังตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ จำนวนแรงงานที่ต้องการ จำแนกตามวุฒิการศึกษา ปี ๒๕๖๐

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	ต้องการ	ร้อยละ
ต่ำกว่า ม.๓	๕๗๕	๔๒.๗๕
ม.๓	๒๒๗	๑๖.๘๘
ม.๖	๗๘	๕.๘๐
ปวช.	๑๔	๑.๐๔
ปวส./อนุปริญญา	๓๔๐	๒๕.๒๘
ปริญญาตรี	๑๑๑	๘.๒๕
ปริญญาโท		
ปริญญาเอก		
รวม	๑,๓๔๕	๑๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

อาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด ได้แก่ อาหารและอาหารสัตว์ จำนวน ๕๒๕ อัตรา โดยเป็นความต้องการแรงงานที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด รองลงมาได้แก่ บริการอื่นๆ จำนวน ๓๙๕ อัตรา ที่ส่วนใหญ่เป็นความต้องการแรงงานระดับการศึกษา ปวส. มากที่สุด และความต้องการเพื่อที่พักแรมและบริการด้านอาหาร จำนวน ๑๕๕ อัตรา โดยเป็นความต้องการแรงงานระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด รายละเอียดดังตารางที่ ๘

ตารางที่ ๘ อาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด ๕ อันดับ จำแนกตามวุฒิการศึกษา ปี ๒๕๖๐

หน่วย : คน

ที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน								
		ต่ำกว่า ม.๓	ม.๓	ม.๖	ปวช.	ปวส.	ป.ตรี	ป.โท	ป.เอก	รวม
๑	อาหารและอาหารสัตว์	๔๓๔	๑๑	๖๕		๑๕				๕๒๕
๒	บริการอื่นๆ	๔๒	๔๐			๒๕๐	๘๗			๓๙๕
๓	ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร		๑๕๔							๑๕๔
๔	อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	๙๒		๘	๔	๑๒	๘			๑๐๕
๕	เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ				๔	๔๖	๔			๕๔

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามทักษะฝีมือ พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานไร้ฝีมือมากที่สุด จำนวน ๕๒๓ คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ รองลงมา ได้แก่ แรงงานกึ่งฝีมือ จำนวน ๔๕๗ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๙๘ แรงงานฝีมือ จำนวน ๓๔๗ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๘๐ และผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร จำนวน ๑๘ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๙ ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ ๙

ตารางที่ ๙ จำนวนแรงงานที่ต้องการ จำแนกตามทักษะฝีมือ ปี ๒๕๖๐

หน่วย : คน

ระดับฝีมือแรงงาน	ต้องการ	ร้อยละ
ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	๑๘	๑.๓๙
แรงงานฝีมือ	๓๔๗	๒๕.๘๐
แรงงานกึ่งฝีมือ	๔๕๗	๓๓.๙๘
แรงงานไร้ฝีมือ	๕๒๓	๓๘.๘๘
รวม	๑,๓๔๕	๑๐๐.๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

สำหรับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือ คือแรงงานบรรจุอาหารลงถาด จำนวน ๔๓๔ อัตรา รองลงมาได้แก่ อาชีพโปรแกรมเมอร์ (นักเขียนโปรแกรม,โปรแกรมเมอร์ระบบ) จำนวน ๑๒๖ อัตรา พนักงานรับโทรศัพท์ จำนวน ๘๔ อัตราพนักงานต้อนรับทั่วไป รายละเอียดดังตารางที่ ๑๐

ตารางที่ ๑๐ ตำแหน่งที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด ๕ อันดับจำแนกตามทักษะฝีมือ ปี ๒๕๖๐

หน่วย : คน

ที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน				รวม
		แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ / ผู้บริหาร	
๑	แรงงานบรรจุอาหารลงถาด	๔๓๔				๔๓๔
๒	โปรแกรมเมอร์ (นักเขียนโปรแกรม,โปรแกรมเมอร์ระบบ)			๑๒๖		๑๒๖
๓	พนักงานรับโทรศัพท์			๘๔		๘๔
๔	พนักงานต้อนรับทั่วไป		๗๐			๗๐
๕	ผู้ทำความสะอาดอาคาร		๗๐			๗๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๔) สาขาอาชีพที่ขาดแคลน

ผลการสำรวจการขาดแคลนแรงงานในปี ๒๕๖๐ ของจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า มีจำนวนการขาดแคลนแรงงานทั้งสิ้น ๑,๒๗๗ อัตรา เมื่อพิจารณาการขาดแคลนแรงงานตามระดับการศึกษา พบว่า ระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมีการขาดแคลนแรงงานมากที่สุด จำนวน ๕๕๖ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๕๔ รองลงมาได้แก่ ระดับปวส./อนุปริญญา จำนวน ๓๑๑ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๓๕ และระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๒๑๑ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๕๒ ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๑ จำนวนแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามวุฒิการศึกษา ปี ๒๕๕๗

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	ขาดแคลน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ม.๓	๕๕๖	๔๓.๕๔
ม.๓	๒๑๑	๑๖.๕๒
ม.๖	๗๘	๖.๑๑
ปวช.	๑๔	๑.๐๔
ปวส./อนุปริญญา	๓๑๑	๒๔.๓๕
ปริญญาตรี	๑๐๗	๘.๓๘
ปริญญาโท		
ปริญญาเอก		
รวม	๑,๒๗๗	๑๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาสาขาอาชีพที่ขาดแคลนแรงงานตามทักษะฝีมือ พบว่า มีการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือมากที่สุด จำนวน ๕๐๙ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๙๖ รองลงมาได้แก่ แรงงานกึ่งฝีมือจำนวน ๔๓๔ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๐๖ แรงงานฝีมือ จำนวน ๓๒๒ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๒๘ และผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร จำนวน ๙ อัตรา คิดเป็นร้อยละ ๐.๗๐ ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ ๑๒

ตารางที่ ๑๒ จำนวนแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามทักษะฝีมือ ปี ๒๕๖๐

หน่วย : คน

ระดับฝีมือแรงงาน	ขาดแคลน	ร้อยละ
ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	๙	๐.๗๐
แรงงานฝีมือ	๓๒๒	๒๕.๒๘
แรงงานกึ่งฝีมือ	๔๓๔	๓๔.๐๖
แรงงานไร้ฝีมือ	๕๐๙	๓๙.๙๖
รวม	๑,๒๗๕	๑๐๐.๐๐

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๒.๒ ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงคุณภาพ

๑) ความต้องการด้านความรู้

จากการสำรวจข้อมูลในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับความต้องการความรู้ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถที่เป็นจริงในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในแต่ละประเภทกิจการและแต่ละกลุ่มแรงงาน จะมีช่องว่างระหว่างความสามารถที่มีจริงกับระดับความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่เป็นอยู่จริงต่ำกว่าระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวังอยู่พอสมควร โดยพบว่าค่าเฉลี่ยความแตกต่างของแรงงานกึ่งฝีมือมีความแตกต่างกับความคาดหวังถึง ๔ ด้านมากที่สุด ได้แก่ประเภทความรู้ด้านกฎหมายและกฎระเบียบในวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๑๗ รองลงมาได้แก่ ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทันสมัย มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๒๓ ประเภทความรู้ด้านธุรกิจ ค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๓๑ ประเภทความรู้ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับองค์กร ค่าเฉลี่ย

ความแตกต่างรวม ๒.๓๔ ขณะที่แรงงานไร้ฝีมือมีความแตกต่างน้อยกว่าแรงงานกึ่งฝีมือ ซึ่งประเภทความรู้ด้านกฎหมายและกฎระเบียบในวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๒๖ รายละเอียดดังตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๓ ระดับความต้องการความรู้ของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง จำแนกตามทักษะฝีมือแรงงาน

หน่วย : คน

ความสามารถ	กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ		กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ		กลุ่มแรงงานฝีมือ		กลุ่มเชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร		รวม	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
๑. ความรู้ด้านกฎหมายและกฎระเบียบในวิชาชีพ	๒.๒๖	๓.๖๗	๒.๑๗	๓.๕๒	๒.๖๔	๔.๑๑	๒.๖๒	๔.๒๑	๒.๔๑	๓.๘๖
๒. ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่	๒.๓๖	๓.๙๙	๒.๒๓	๓.๗๖	๒.๗๔	๔.๔๔	๒.๗๒	๔.๕๔	๒.๔๙	๔.๑๖
๓. ความรู้ด้านธุรกิจ	๒.๔๕	๔.๐๓	๒.๓๑	๓.๗๘	๒.๘๓	๔.๕๑	๒.๘๕	๔.๖๓	๒.๕๙	๔.๒๑
๔. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์กร	๒.๔๗	๔.๐๒	๒.๓๔	๓.๙๐	๒.๙๐	๔.๖๘	๒.๘๔	๔.๖๙	๒.๖๒	๔.๓๐
๕. ความรู้ ความเข้าใจในสาขาวิชาชีพ	๒.๔๙	๔.๐๕	๒.๓๙	๓.๘๒	๒.๘๖	๔.๖๐	๒.๘๗	๔.๗๓	๒.๖๔	๔.๒๗

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ : คะแนนระดับความสามารถด้านต่าง ๆ มีความหมายดังนี้

- ๑ คะแนน ไม่สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้โดยไม่มีผู้ควบคุม
- ๒ คะแนน สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง
- ๓ คะแนน สามารถปฏิบัติงานและแก้ไขปัญหาซับซ้อนได้ด้วยตนเองและทีมงาน
- ๔ คะแนน สามารถสอนงานเฉพาะด้านและให้คำปรึกษาในงานเฉพาะหน้าแก่เพื่อนร่วมงานผู้อื่นได้
- ๕ คะแนน สามารถปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานรวมถึงให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่นในการปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานได้

๒) ความต้องการด้านทักษะ

จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับระดับความต้องการด้านทักษะ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับทักษะที่เป็นจริงในปัจจุบันกับระดับทักษะที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในแต่ละประเภทกิจการและแต่ละกลุ่มแรงงาน จะมีช่องว่างระหว่างด้านทักษะที่มีอยู่จริงกับระดับทักษะที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้แตกต่างกันไป ทั้งนี้ในภาพรวมของทุกกิจการ พบว่า ในแรงงานทุกกลุ่มฝีมือยังมีปัญหาระดับความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เป็นอยู่จริงต่ำกว่าระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวังอยู่พอสมควร ซึ่งแรงงานที่มีระดับทักษะที่เป็นอยู่จริงต่ำกว่าระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวัง มากที่สุด ได้แก่ แรงงานกึ่งฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๔๑ รองลงมาได้แก่ แรงงานไร้ฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๖๗ แรงงานฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๙๗ โดยทุกกลุ่มฝีมือมีปัญหาอยู่ในด้านทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศมากที่สุด รายละเอียดดังตารางที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ ความต้องการด้านทักษะ ของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง จำแนกตามทักษะฝีมือแรงงาน

ประเภททักษะ	กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ		กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ		กลุ่มแรงงานฝีมือ		กลุ่มเชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร		รวม	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
๑. ทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ	๒.๖๕	๓.๙๕	๒.๓๐	๓.๘๐	๒.๙๑	๔.๕๑	๓.๐๑	๔.๖๗	๒.๖๘	๔.๒๑
๒. ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์	๒.๖๔	๔.๑๐	๒.๓๐	๓.๘๘	๒.๙๔	๔.๕๖	๒.๙๖	๔.๗๑	๒.๖๘	๔.๒๙
๓. ทักษะด้านการใช้คณิตศาสตร์และการคำนวณ	๒.๖๔	๔.๐๘	๒.๔๓	๓.๘๔	๒.๙๕	๔.๕๗	๓.๐๐	๔.๗๒	๒.๗๔๑	๔.๒๘
๔. ทักษะในการสื่อสาร	๒.๖๘	๔.๐๙	๒.๔๘	๓.๘๘	๒.๙๗	๔.๖๒	๓.๐๓	๔.๗๔	๒.๗๗	๔.๓๑
๕. ทักษะในการบริหารจัดการ	๒.๖๔	๔.๐๔	๒.๔๘	๓.๙๒	๓.๐๐	๔.๗๒	๓.๐๔	๔.๗๖	๒.๗๗	๔.๓๔
๖. ทักษะความสามารถเฉพาะในวิชาชีพ	๒.๗๔	๔.๐๖	๒.๔๙	๓.๙๑	๓.๐๐	๔.๖๓	๓.๐๖	๔.๗๙	๒.๘๐	๔.๓๒

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ : คะแนนระดับความสามารถด้านต่าง ๆ มีความหมายดังนี้

- ๑ คะแนน ไม่สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้โดยไม่มีผู้ควบคุม
- ๒ คะแนน สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง
- ๓ คะแนน สามารถปฏิบัติงานและแก้ไขปัญหาซับซ้อนได้ด้วยตนเองและทีมงาน
- ๔ คะแนน สามารถสอนงานเฉพาะด้านและให้คำปรึกษาในงานเฉพาะหน้าแก่เพื่อนร่วมงานผู้อื่นได้
- ๕ คะแนน สามารถปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานรวมถึงให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่นในการปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานได้

๓) ความต้องการด้านคุณลักษณะ

จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับระดับความต้องการด้านคุณลักษณะ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะที่เป็นจริงในปัจจุบันกับระดับคุณลักษณะที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในแต่ละประเภทกิจการและแต่ละกลุ่มแรงงาน จะมีช่องว่างระหว่างด้านทักษะที่มีอยู่จริงกับระดับคุณลักษณะที่มีอยู่จริงกับระดับคุณลักษณะที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้แตกต่างกันไป ทั้งนี้ในภาพรวมของทุกกิจการ พบว่า ในแรงงานทุกกลุ่มฝีมือ ยังมีปัญหาระดับคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ ที่เป็นอยู่จริงต่ำกว่าระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวังอยู่พอสมควร ซึ่งแรงงานที่มีระดับคุณลักษณะที่เป็นอยู่จริงต่ำกว่าระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวัง มากที่สุด ได้แก่ แรงงานไร้ฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๒.๘๗ รองลงมาได้แก่ แรงงานฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๓.๒๗ แรงงานกึ่งฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างรวม ๓.๓๖ โดยทุกกลุ่มฝีมือมีปัญหาอยู่ในด้านความใฝ่เรียนรู้ มากที่สุด รายละเอียดดังตารางที่ ๑๕

ตารางที่ ๑๕ ความต้องการด้านคุณลักษณะ ของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง
จำแนกตามทักษะฝีมือแรงงาน

ประเภทคุณลักษณะ	กลุ่มแรงงาน ไร้ฝีมือ		กลุ่มแรงงาน กึ่งฝีมือ		กลุ่มแรงงาน ฝีมือ		กลุ่มเชี่ยวชาญ /ผู้บริหาร		รวม	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
๑. ความซื่อสัตย์ สุจริต	๒.๙๒	๔.๑๔	๓.๔๙	๔.๔๓	๓.๓๗	๔.๗๓	๓.๑๔	๔.๗๓	๓.๒๘	๔.๕๑
๒. ความอดทน	๒.๘๖	๔.๒๒	๓.๓๗	๔.๔๗	๓.๒๖	๗.๗๓	๓.๑๐	๔.๗๓	๓.๑๙	๔.๕๔
๓. ความขยัน หมั่นเพียร	๒.๘๖	๔.๒๒	๓.๓๕	๔.๔๗	๓.๒๓	๔.๗๕	๓.๑๐	๔.๗๕	๓.๑๗	๔.๕๕
๔. การตรงต่อเวลา	๒.๘๘	๔.๒๒	๓.๓๒	๔.๔๔	๓.๒๓	๔.๗๘	๓.๑๐	๔.๗๕	๓.๑๗	๔.๕๕
๕. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่	๒.๘๙	๔.๒๑	๓.๓๖	๔.๔๖	๓.๒๗	๔.๗๓	๓.๑๓	๔.๗๕	๓.๒๐	๔.๕๔
๖. ความมีระเบียบวินัย	๒.๘๔	๔.๒๒	๓.๓๓	๔.๔๕	๓.๒๕	๔.๗๖	๓.๐๙	๔.๗๖	๓.๑๖	๔.๕๕
๗. ความใฝ่เรียนรู้	๒.๘๓	๔.๒๑	๓.๓๐	๔.๕๕	๓.๒๕	๔.๗๔	๓.๑๒	๔.๗๖	๓.๑๖	๔.๕๗
๘. การมีจิตสาธารณะ	๒.๘๗	๔.๓๒	๓.๓๖	๔.๔๕	๓.๒๖	๔.๗๘	๓.๑๔	๔.๘๔	๓.๑๙	๔.๕๙

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ : คะแนนระดับความสามารถด้านต่าง ๆ มีความหมายดังนี้

- ๑ คะแนน ไม่สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้โดยไม่มีผู้ควบคุม
- ๒ คะแนน สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง
- ๓ คะแนน สามารถปฏิบัติงานและแก้ไขปัญหาซับซ้อนได้ด้วยตนเองและทีมงาน
- ๔ คะแนน สามารถสอนงานเฉพาะด้านและให้คำปรึกษาในงานเฉพาะหน้าแก่เพื่อนร่วมงานผู้อื่นได้
- ๕ คะแนน สามารถปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานรวมถึงให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่นในการปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานได้

๔) สาเหตุของการขาดแคลนแรงงาน

ผลจากการสำรวจข้อมูลความต้องการและการขาดแคลนแรงงานจากสถานประกอบการในปี ๒๕๕๗ ในหัวข้อสาเหตุของการขาดแคลนแรงงาน สรุปสาเหตุสำคัญเป็นอันดับแรกๆ พบว่า แรงงานที่มีอยู่มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ไม่ตรงกับความต้องการ แรงงานมุ่งศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามากขึ้น จนขาดแคลนแรงงานระดับฝีมือ แรงงานเลิกงานหรือการมีทัศนคติในทางลบต่อการทำงานประเภทที่ใช้ทักษะต่ำ ทั้งนี้ยังมีสาเหตุอื่นที่ประกอบด้วย แรงงานที่ทำงานใช้ทักษะสูงได้ค่าตอบแทน ไม่พอใจ แรงงานย้ายจากภาคอุตสาหกรรมสู่ภาคเกษตรมากขึ้น ปัญหาการเข้าและออก (Job turnover) ของแรงงานอยู่ในระดับสูง แรงงานย้ายจากภาคอุตสาหกรรมสู่ภาคเกษตรมากขึ้น แรงงานสนใจไปทำงานต่างประเทศมากขึ้น แรงงานผันตัวไปเป็นผู้ประกอบการ (SMEs) มากขึ้น และแรงงานย้ายออกไปทำงานในภาคที่ไม่เป็นทางการมากขึ้น (Informal sector)

๕) แนวทางการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

ผลจากการสำรวจข้อมูลความต้องการและการขาดแคลนแรงงานจากสถานประกอบการในปี ๒๕๕๗ ในหัวข้อแนวทางการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงาน พบว่า สถานประกอบการได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ดังนี้ เพิ่มค่าจ้างและสวัสดิการเพื่อจูงใจแรงงานใหม่ จ้างแรงงานต่างด้าว ใช้เครื่องจักรและเทคโนโลยีทดแทนกำลังแรงงาน การให้ข้อมูลและข่าวสารด้านอาชีพที่ขาดแคลนให้ทั่วถึงกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น จ้างทำงานล่วงเวลามากขึ้น ผลิตเท่าที่มีแรงงาน รักษาระดับการผลิตให้สอดคล้องกับกำลังการผลิตที่มีอยู่ และย้ายฐานการผลิตไปต่างประเทศ ตามลำดับ

๓. สถานการณ์ด้านอุปทาน (Supply) ของตลาดแรงงาน

ในปี ๒๕๕๗ ได้ดำเนินการสำรวจจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่จบการศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๕๕ จากโรงเรียนและสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เป็นต้นไป ของจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๗๗ แห่ง สถานบันการศึกษาของรัฐ จำนวน ๔๔ แห่ง และสถานบันการศึกษาเอกชน ๓๓ แห่ง รายละเอียดดังตารางที่ ๑๖

ตารางที่ ๑๖ จำนวนสถานศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามระดับชั้น

หน่วย : แห่ง

ระดับชั้น	รัฐ	เอกชน	รวม
สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา			
มัธยมศึกษา	๓๕	๒๔	๕๙
ปวช./ปวส./อนุปริญญา	๗	๘	๑๕
ปริญญา	๒	๑	๓
รวม	๔๔	๓๓	๗๗

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ สถานศึกษา ๑ แห่ง อาจเปิดสอนมากกว่า ๑ ระดับชั้น เช่น โรงเรียนมัธยมศึกษาบางแห่งจะเปิดสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาต้นและปลาย หรือ สถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะเปิดสอนทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. ควบคู่กันไป

๓.๑ จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด

๑) ระดับมัธยมศึกษา

จากการเก็บข้อมูลผู้สำเร็จการศึกษา ในปี ๒๕๕๙ จากโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๕๙ แห่ง ของจังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวน ๒๔,๓๗๒ คน แบ่งเป็นชาย ๑๑,๔๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๙๓ และหญิง ๑๒,๙๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๐๗

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับชั้น พบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน ๑๒,๐๕๐ คน แบ่งเป็นชาย ๖,๑๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๑๒ และหญิง ๕,๘๙๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๘๘

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสิ้น ๑๒,๓๒๒ คน แบ่งเป็นชาย ๕,๒๗๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๘๓ และหญิง ๗,๐๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๑๗

จากข้อมูลดังกล่าว พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รายละเอียดดังตารางที่ ๑๗

ตารางที่ ๑๗ จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามเพศและระดับชั้น ปีการศึกษา ๒๕๕๙

หน่วย : คน

ระดับชั้น	จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา					
	ชาย	ร้อยละ	หญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	๖,๑๖๐	๕๑.๑๒	๕,๘๙๐	๕๘.๘๘	๑๒,๐๕๐	๑๐๐.๐๐
มัธยมศึกษาตอนปลาย	๕,๒๗๘	๔๒.๘๓	๗,๐๔๔	๕๗.๑๗	๑๒,๓๒๒	๑๐๐.๐๐
รวม	๑๑,๔๓๘	๔๖.๙๓	๑๒,๙๓๔	๕๓.๐๗	๒๔,๓๗๒	๑๐๐.๐๐

ที่มา : ระบุพื้นฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๒) ระดับอาชีวศึกษา

จากข้อมูลของสถานศึกษาระดับ ปวช. ปวส. และอนุปริญญา ๑๕ แห่ง พบว่า มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษาจำนวน ๖,๕๐๘ คน แบ่งเป็นชาย ๔,๑๘๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๓๒ และหญิง ๒,๓๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๖๘

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับชั้น พบว่า ในระดับ ปวช. จำนวน ๔,๒๕๒ คน เป็นเพศชาย ๒,๙๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๘๑ เพศหญิง ๑,๓๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๑๙ ส่วนในระดับ ปวส./อนุปริญญา มีผู้สำเร็จ จำนวน ๒,๒๕๖ คน เป็นเพศชาย ๑,๒๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๘๕ เพศหญิง ๙๙๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๑๕

เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายสาขาวิชาที่จบ พบว่า ในระดับ ปวช. สาขาวิชาอุตสาหกรรม เป็นสาขาวิชาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด คือ ๒,๒๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๐๕ รองลงมา ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ ๑,๑๙๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๑๒ ส่วนระดับ ปวส./อนุปริญญา สาขาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับระดับ ปวช. โดยมีผู้จบการศึกษา ๑,๐๑๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๑๗ รองลงมา ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ ๘๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๙๔ รายละเอียดดังตารางที่ ๑๘

ตารางที่ ๑๘ จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับอาชีวศึกษา จำแนกตามเพศและสาขาที่จบ ปีการศึกษา ๒๕๕๙

หน่วย : คน

สาขาวิชา	ระดับ ปวช.			ระดับ ปวส.		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
๐๑. เกษตรกรรม	๑๗๐	๖๐	๒๓๐			
๐๒. คหกรรม						
๐๓. อุตสาหกรรม	๒,๑๕๑	๑๔๗	๒,๒๙๘	๘๗๓	๑๔๖	๑,๐๑๙
๐๔. พาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ	๔๐๘	๗๘๘	๑,๑๙๖	๒๔๗	๖๐๙	๘๕๖
๐๕. ศิลปกรรม	๒๗	๓๘	๖๕	๘	๙	๑๗
๐๖. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	๑๗๐	๒๙๓	๔๖๓	๑๒๐	๒๓๐	๓๕๐
๐๗. อุตสาหกรรมสิ่งทอ						
๐๘. ประมง				๑๒	๒	๑๔
สาขาวิชา	ระดับ ปวช.			ระดับ ปวส.		
๐๙. เทคโนโลยีสารสนเทศฯ						
๑๐. สาขาอื่น ๆ						
รวมทั้งรวม	๒,๙๓๖	๑,๓๒๖	๔,๒๕๒	๑,๒๖๐	๙๖๖	๒,๒๕๖

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๓) ระดับอุดมศึกษา

จากข้อมูลสถานศึกษาระดับปริญญาตรี ๓ แห่ง พบว่า มีผู้สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน ๖,๖๓๘ คน แบ่งเป็นชาย ๓,๑๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๐๑ และหญิง ๓,๕๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๙๙

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับชั้น พบว่า ในระดับปริญญาตรี มีผู้สำเร็จการศึกษา ๖,๔๗๕ คน เป็นเพศชาย ๓,๐๕๓ คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๑๕ เพศหญิง ๓,๔๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๘๕ ส่วนระดับปริญญาโท มีผู้จบการศึกษา ๑๖๓ คน เป็นเพศชาย ๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๗๒ เพศหญิง ๙๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๒๘ ในขณะที่ระดับปริญญาเอก ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษา

เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายสาขาวิชาที่จบ พบว่า ในระดับปริญญาตรี สาขาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ ๒,๖๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๔๕ รองลงมา สาขาสุขภาพและการแพทย์ ๑,๒๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๖๘ และสาขาวิศวกรรม สถาปัตยกรรม ๑,๑๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๓๕ ตามลำดับ

ในระดับปริญญาโท สาขาที่จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕๘ รองลงมา ได้แก่ สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ อักษรศาสตร์ ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๙ ส่วนในระดับปริญญาเอก ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษา รายละเอียดดังตารางที่ ๑๙

ตารางที่ ๑๙ จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศและสาขาที่จบ ปีการศึกษา ๒๕๕๕

หน่วย : คน

สาขาวิชา	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท			ระดับปริญญาเอก		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
๐๑. เกษตรกรรม ประมง วนศาสตร์	๓๕๕	๑๓๒	๔๘๗	๑	๒	๓			
๐๒. วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม	๗๐๓	๑๗๒	๘๗๕	๓	๖	๙			
๐๓. วิศวกรรม สถาปัตยกรรม	๑,๐๔๓	๑๔๕	๑,๑๘๘						
๐๔. พาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์	๕๔๙	๒,๑๓๕	๒,๖๘๔	๓๕	๖๗	๑๐๒			
๐๕. มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ อักษรศาสตร์	๖๖	๒๐๑	๒๖๗	๑๙	๑๗	๓๖			
สาขาวิชา	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท			ระดับปริญญาเอก		
๐๖. นิเทศศาสตร์ วารสาร ศาสตร์	๕๗	๖๕๗	๑๒๔						
๐๗. สุขภาพ การแพทย์	๒๓	๑๕๑	๑,๒๗๔						
๐๘. คหกรรม บริการ ท่องเที่ยว	๔๗	๒๐๗	๒๕๔						
๐๙. ศิลปกรรม จิตรกรรม มณฑนศิลป์	๑๒๕	๑๒๗	๒๕๒						
๑๐. นิติศาสตร์	๕๓	๕๒	๑๐๕	๖	๓	๙			
๑๑. รัฐศาสตร์									
๑๒. การศึกษา	๑๐	๒๖	๓๖						
๑๓. พลศึกษา การกีฬา									
๑๔. สาขาอื่น ๆ	๒๒	๗	๒๙	๔		๔			
รวมทั้งหมด	๓,๐๕๓	๓,๔๒๒	๖,๔๗๕	๖๘	๙๕	๑๖๓			

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๓.๒) อัตราการเรียนต่อ

จากการสำรวจอัตราการเรียนต่อนักศึกษาที่จบปีการศึกษา ๒๕๕๗ จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า เพศหญิงมีอัตราการเรียนต่อที่สูงกว่าเพศชาย ในทุกระดับชั้น ยกเว้นในระดับชั้นปวช. แล้วเรียนต่อ ที่เพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีอัตราการเรียนต่อที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รายละเอียดดังตารางที่ ๒๐

ตารางที่ ๒๐ อัตราการเรียนต่อของผู้สำเร็จการศึกษา จำแนกตามการศึกษาที่จบ ปีการศึกษา ๒๕๕๕

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการเรียนต่อ (%)	
	ชาย	หญิง
จบ ม. ๓ แล้วเรียนต่อ	๘๕.๓๗	๘๕.๔๙
จบ ม. ๖ แล้วเรียนต่อ	๗๖.๐๕	๘๒.๗๘
จบ ปวช. แล้วเรียนต่อ	๖๗.๖๙	๖๒.๙๙
จบ ปวส./อนุปริญญา แล้วเรียนต่อ	๔๖.๒๘	๕๐.๕๕
จบปริญญาตรีแล้วเรียนต่อ	๘.๗๔	๑๑.๒๖
จบปริญญาโทแล้วเรียนต่อ	๒	๒

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๓.๓) อัตราการมีงานทำ

ผลการสำรวจอัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบมาในปีการศึกษา ๒๕๕๗ พบว่า ในระดับต่ำกว่าระดับอุดมศึกษาจะมีอัตราการมีงานทำไม่สูงมากนัก เนื่องจากส่วนใหญ่เลือกที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นมากกว่า และมีบางส่วนที่เรียนจบแล้วไม่ได้เรียนต่อแต่ยังไม่หางานเช่นกัน ส่วนใหญ่ในระดับอุดมศึกษา ได้แก่ ระดับปริญญาตรีและปริญญาโท มีอัตราการมีงานทำอยู่ในระดับร้อยละ ๗๐ ขึ้นไป

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๓.๘๕ ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๕.๐๕ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาชายที่เรียนจบแล้วมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๘.๙๖ และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๙.๗๖

ระดับอาชีวศึกษา นักศึกษาชายที่เรียนจบ ปวช. จะมีอัตราการมีงานทำในสัดส่วนใกล้เคียงกับกับนักศึกษาหญิง คือ ร้อยละ ๒๒.๓๓ และ ๒๔.๔๒ ตามลำดับ ในขณะที่ระดับ ปวส. นักศึกษาชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๔๔.๖๙ และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๓๒.๑๙

ระดับอุดมศึกษา อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบจะมีสูงกว่าในระดับอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนจบมามีอัตราการเรียนต่อต่ำกว่า และยังมีความพร้อมที่จะทำงานทันทีมากกว่าผู้จบการศึกษาระดับอื่น ๆ โดยนักศึกษาที่เรียนจบระดับปริญญาตรี เพศชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๗๕.๖๔ และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๘๒.๗๓ ส่วนนักศึกษาที่จบระดับปริญญาโท เพศชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๖๕.๙๕ และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ ๗๒.๕๗ รายละเอียดดังตารางที่ ๒๐

ตารางที่ ๒๐ อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่จบ จำแนกตามเพศและระดับการศึกษาที่จบ ปี ๒๕๕๕

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการเรียนต่อ (%)	
	ชาย	หญิง
มัธยมศึกษาตอนต้น	๓.๘๕	๕.๐๕
มัธยมศึกษาตอนปลาย	๘.๙๖	๙.๗๖
ปวช.	๒๒.๓๓	๒๔.๔๒
ปวส./อนุปริญญา	๔๔.๖๙	๓๒.๑๙
ปริญญาตรี	๗๕.๖๔	๘๒.๗๓
ปริญญาโท	๖๕.๙๔	๗๒.๕๗

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

๔. สรุปผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์และอุปทานแรงงาน จังหวัดเชียงใหม่ ปี ๒๕๕๕

อุปสรรคและปัญหาที่พบ

๑. การสำรวจเป็นการสุ่มตัวอย่างจากจำนวนสถานประกอบการทั้งหมดในจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอยู่ประมาณ ๑,๐๑๗ แห่ง แต่จำแนกเป็นผู้ประกอบการธุรกิจที่มีความหลากหลาย ในขณะที่หากการสุ่มตัวอย่างได้ประเภทของสถานประกอบการที่มีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีฝ่ายบุคลากรหรือฝ่ายทรัพยากรมนุษย์เป็นผู้ดูแล จะสามารถให้ข้อมูลที่เป็ความจริงได้ แต่หากการสุ่มตัวอย่างได้ประเภทของสถานประกอบการที่ไม่มีการบริหารอย่างเป็นระบบ จะทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนกับความเป็นจริง เช่นผู้ประกอบการประเภทรับเหมา หรือจ้างทำของ เป็นต้น

๒. ถึงแม้จะได้ข้อมูลจากสถานประกอบการทุกแห่งแล้วก็ตาม พบว่า การให้ข้อมูลเป็นเฉพาะแรงงานไทย ในขณะที่ตามสภาพความเป็นจริง ยังมีแรงงานต่างด้าวรวมอยู่ด้วย

แนวทางแก้ไขปัญหา

๑. ควรจำแนกประเภทของสถานประกอบการเพื่อการสำรวจให้ได้ข้อมูลที่ตรงต่อสภาพความเป็นจริงแล้วจึงนำมาทำการวิเคราะห์ ผู้ประกอบการแต่ละประเภท

๒. ควรจัดเก็บข้อมูลสถานประกอบการทั้งหมดแทนการสุ่มตัวอย่าง เนื่องจากสภาพพื้นที่ และปัจจัยแวดล้อมมีความแตกต่างกัน ส่งผลต่อความต้องการของสถานประกอบการ และการตอบสนองต่อความต้องการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง